

HÀ MINH CHÂU - CAO BẢO NGỌC

NHẬT KÝ TUỔI 15 -TRUYỆN NGẮN-

LỜI NÓI ĐẦU

Đây là mẫu truyện ngắn của lớp 10D4 làm bài dự thi "**70 Năm - Một hành trình rực rỡ**" của trường THPT Việt Đức do tác giả Hà Minh Châu và Cao Bảo Ngọc sáng tác, sự kiện tổ chức kỉ niệm 70 năm thành lập trường và cũng là sự kiện **lớn nhất** từ trước tới nay mà trường tổ chức.

Truyện ngắn "*Nhật ký tuổi 15*" tuy không dài nhưng là tác phẩm đầu tiên mà các bạn lớp chúng mình đã đầu tư rất nhiều thời gian và nỗ lực không ngừng nghỉ để hoàn thành.

Mong mọi người sẽ có được nhiều trải nghiệm cũng như cảm nhận được tấm lòng của tác giả ❤️❤️❤️

Mục lục

1	NĂM 2024	1
1.1	Ngày 29 tháng 8 năm 2024	2
1.2	Ngày 06 tháng 05 năm 2024	2
1.3	Ngày 07 tháng 05 năm 2024	5
1.4	Ngày 08 tháng 06 năm 2024	7
1.5	Ngày 27 tháng 12 năm 2024	8
2	NĂM 2025	11
2.1	Ngày 07 tháng 01 năm 2025	12
2.2	Ngày 13 tháng 01 năm 2025	12
2.3	Ngày 07 tháng 03 năm 2025	14
3	VIỆT ĐỨC TRONG TÔI LÀ KHOẢNG TRỜI RỰC RỖ	16

Chương 1

NĂM 2024

1.1 Ngày 29 tháng 8 năm 2024

Con yêu quý!

Khi con bước qua cánh cổng trường, mẹ nghe trái tim mình rộn ràng theo từng bước chân con. Có chút hồi hộp, lo lắng khi nhìn con mình lớn lên thêm một chút. Nhưng trên hết là niềm tự hào và yêu thương ngập tràn. Mẹ vẫn nhớ những đêm con thức khuya, những lần con ôm mặt khóc nức lên vì sợ không đậu, vì lo không biết mình chọn đúng đường. Hôm nay, con không còn ánh mắt lo âu ấy nữa, thay vào đó là nụ cười tươi rói, sự hào hứng sẵn sàng mở cửa cho một hành trình mới. Đôi khi mẹ cũng luyến tiếc về quãng thời gian con còn bé thơ, mới ngày nào con còn chập chững bước đi, giờ đã sắp trở thành người lớn. Thế nhưng xen lẫn những niềm hạnh phúc ấy là những lo lắng không tên. Mẹ tự hỏi liệu con có hòa nhập tốt với môi trường mới? Áp lực học tập ở cấp 3 lớn hơn, con có đủ sức để theo kịp không?

Thế nhưng mẹ tin, con rồi sẽ tỏa sáng theo cách riêng của con trong ngôi trường con đã hằng mơ ước. . .

1.2 Ngày 06 tháng 05 năm 2024

Ánh nắng vàng len lỏi qua khung cửa sổ lớp học, tiếng lá cây xào xạc hòa cùng tiếng giảng bài đều đều của cô vang vọng bao trùm không gian tĩnh lặng của lớp học. Mắt tôi lim dim nặng trĩu, mơ hồ nhìn ra tán cây ngoài sân trường, mọi thứ xung quanh dần mờ tịt rồi tắt ngúm.

- *Khánh Ngọc!*

Tiếng gọi bất ngờ khiến tôi bật dậy, bắt gặp ánh nhìn không mấy hài lòng của cô giáo và ánh nhìn chăm chú của các bạn cùng lớp đổ dồn về phía tôi. Tai tôi đỏ ửng, ngại ngùng lắp bắp xin lỗi cô, tiếng trống hết tiết vang lên như giải cứu tôi khỏi tình huống đầy ngượng ngùng, các bạn cũng ngừng chú ý về phía tôi, ào ra ngoài sân trường, tôi ngồi xuống, mơ màng với cơn buồn ngủ chưa qua, định nằm xuống ngủ tiếp thì có người vỗ nhẹ vai tôi – là Thư.

- *Xuống căn tin với chị đi!*

Tôi gật đầu, uể oải đứng dậy đi theo Thư. Nhìn theo bóng lưng Thư đi phía trước trong dòng người đông đúc ở căn tin, tôi mơ hồ nghĩ về tiết học vừa qua. Mải ngẩn ngơ trong dòng suy nghĩ, không để ý rằng Thư đã đứng cạnh tôi với hai hộp mì nóng hổi, mùi đồ ăn thú hút sự chú ý, cắt đứt khỏi các mảnh suy nghĩ rời rạc về kế hoạch trong kì thi tuyển sinh sắp tới.

Tôi cầm một hộp mì trên tay Thư, chúng tôi ra gốc cây ngồi.

- *Em lại ngủ gật trong lớp nữa à?*

Tôi trả lời qua loa, rồi tiếp tục ăn mì, không để ý đến vẻ mặt lo lắng của Thư.

- *Không cần cố quá đâu Ngọc ạ, nếu em thấy không phù hợp có thể cân nhắc nguyện vọng khác mà* – Thư tiếp tục nói.

Chúng tôi có chung một nguyện vọng, đó là Việt Đức – một ngôi trường nằm trên con phố Lý Thường Kiệt, mang trên mình bề dày lịch sử cùng chất học sinh năng động, Việt Đức trong tôi lúc ấy thật sôi nổi, rục rịch. Tiếng trống vang lên kết thúc giờ ra chơi, tôi và Thư ăn vội nốt hộp mì rồi chạy vào lớp. Cô giáo bước vào, vẻ mặt nghiêm nghị:

- *Đã là năm cuối cấp rất gần với kì thi tuyển sinh rồi, cô mong các bạn cố gắng học tử tế và sớm cân nhắc nguyện vọng phù hợp với lực học của mình.*

Tôi thở dài, suy nghĩ về nguyện vọng của tôi và Thư, cùng hướng về một mục tiêu, nhưng với Thư, con đường ấy như mặt hồ phẳng lặng – chỉ cần một chiếc thuyền nhỏ là đủ để băng qua. Nhưng đối với tôi, đó lại là một ngọn núi cao ngất, cheo leo và mù sương, mỗi bước đi là một lần hụt hơi. Cùng một mục đích nhưng rõ ràng... khoảng cách giữa chúng tôi chẳng giống nhau.

Tiết học trôi qua chậm chạp, những lời cô giáo nói cứ mãi tua đi tua lại khiến tôi phân vân. Tôi đã cố, đã cố học rất nhiều nhưng điểm số cũng chẳng thay đổi qua những bài kiểm tra trên lớp. Cho đến khi tiết học kết thúc, tôi đợi các bạn về hết mới dám lên hỏi cô giáo:

- *Cô ơi...con muốn thi vào Việt Đức*

Cô lắng nghe tôi bày tỏ, cuối cùng chỉ thở nhẹ khuyên nhủ tôi xem xét lại vì với lực học hiện tại, Việt Đức đối với tôi sẽ hơi quá sức.

Tôi ra về với tâm trạng nặng nề, những lời cô nói như tảng đá nặng đè lên tôi, tôi muốn vào cùng trường với Thư, muốn tình bạn của hai đứa tiếp tục, cũng muốn gửi gắm thanh xuân của tôi vào ngôi trường đầy ánh nắng vàng đẹp để mang tên Việt Đức. Sau cuộc trò chuyện với cô giáo, tôi mang biết bao suy nghĩ về nhà, thấy mẹ trong phòng, tôi ngồi xuống cạnh mẹ, có lẽ lúc ấy tâm trạng của tôi biểu hiện quá rõ qua sự thất vọng trong ánh mắt, mẹ mới nhẹ nhàng hỏi:

- *Hôm nay đi học thế nào con?*

Tôi mệt mỏi, để cặp xuống đất, nằm xuống rúc vào lòng mẹ, cánh tay và hơi ấm của mẹ truyền qua cơ thể tôi, cảm giác thật thoải mái rũ bỏ phần nào những nỗi suy tư của tôi, mẹ cũng biết nguyện vọng của tôi là gì, cũng biết tôi đã thay đổi và cố gắng thế nào. Tôi vùi sâu vào cánh tay mẹ đang ôm tôi, lí nhí hỏi mẹ liệu tôi có nên thay đổi mục tiêu, hạ thấp xuống một chút. Mẹ lặng lẽ mỉm cười xoa đầu tôi:

- *Con phải nghĩ xem thực sự bản thân muốn gì, vẫn còn thời gian để con*

tiếp tục cố gắng.

Nghe được lời động viên của mẹ, lòng tôi cũng bớt nặng nề đi phần nào nhưng sự phân vân vẫn chẳng ngừng lại cho đến khi màn đêm buông xuống, ngồi trên bàn học chất đầy sách vở và bài kiểm tra, tôi mệt mỏi buông thông dựa lưng lên ghế, suy nghĩ về lời khuyên của cô và lời động viên của mẹ “*Nếu như tôi cố gắng, liệu cánh cổng Việt Đức có chào đón tôi không?*”. Cứ ngồi ngẩn ngơ như vậy, càng nghĩ lại càng rối, cảm điện thoai lên, tôi lướt đọc hàng loạt cái tên trên danh sách bạn bè, cuối cùng dừng lại “*Thư*”, tôi do dự không biết có nên nhắn tin nói về những suy nghĩ đang rối bời trong tâm trí, một phần cũng sợ Thư đã ngủ vì hiện tại đã rất muộn, nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn quyết định nhắn: “*Chị Thư ơi!*”, tôi nghĩ Thư sẽ không trả lời ngay.

Ting! - tiếng chuông điện thoai thông báo kêu lên khiến tôi bất ngờ: “*Ơi, chị đây, sao em ngủ muộn thế?*” tôi nhắn lại, hỏi: “*Giờ chị có rảnh không?*”. Thư trả lời lại ngay như biết tôi có điều trăn trở: “*Chị rảnh, có chuyện gì à?*”. Tôi ấn nút gọi cho Thư, vừa nghe máy, tôi đã ngồi nói với Thư về cuộc nói chuyện với cô giáo và lời động viên của mẹ, Thư nhìn tôi với ánh mắt thấu hiểu như cũng đang mang một nỗi phân vân tương tự nhưng không thấy chị nói gì, tôi cũng không hỏi nữa, một lúc sau Thư lên tiếng, nói rằng giờ cố gắng cũng không quá muộn, tại sao lại tôi lại phân vân trong khi vẫn còn thời gian để tôi dùng hết sức, tôi im lặng, không nói gì, nghĩ – người có lực học tốt như Thư làm sao có thể hiểu được sự lo lắng của tôi. “*Cũng muộn rồi, nghỉ ngơi sớm thôi Ngọc ạ*” - Thư nói, tôi cũng gật đầu, chúc chị ngủ ngon rồi tắt máy, tôi ngồi mãi ở bàn học dưới ánh đèn hiu hắt vàng nhạt, trời mưa bên ngoài như trút nước, chìm trong những suy nghĩ về tương lai, tôi cứ nghĩ mãi về cuộc gọi với Thư vừa diễn ra, cứ thế nghĩ mãi, lời Thư nói cũng có phần đúng, tôi nên bắt tay vào làm ngay thay vì cứ mãi phân vân lo sợ bản thân sẽ không làm được, nhưng làm sao tôi có thể tập trung khi mà mục tiêu của tôi cứ mãi mơ hồ, không rõ ràng, tại sao tôi muốn vào Việt Đức? Nếu không vào Việt Đức, vậy tôi sẽ vào đâu? Màn đêm dày đặc dần dần trôi, mắt tôi cũng nặng trĩu rồi chìm dần vào giấc ngủ.

Rồi cứ như vậy, chiếc đồng hồ thời gian vẫn cứ thế chảy, ngày càng gần với lúc cánh cổng cấp 2 khép lại. Những buổi trưa bán trú cũng dần rút ngắn cho đến lúc đêm ngược từng ngày. Đã vào chớm hè, trước lớp tôi có bốn cây bằng lăng đang mùa rộ hoa. Trưa hôm đó, hoa rụng kín một góc sân trường, màu tím nhạt của cánh hoa rơi hòa trong ánh nắng vàng ấm áp khiến lũ học trò chúng tôi ùa ra sân, thi nhau chụp lại những khoảnh khắc cuối cùng bên nhau.

Tôi ngồi lặng lẽ dưới một gốc cây, ánh nắng trưa xuyên qua kẽ lá in bóng lấp lánh xuống sân trường, mang đến một cảm giác yên bình đến lạ.

Ngẩng đầu lên, tôi thấy trước mắt mình là khoảng sân rộng lớn, nơi sắc tím trải dài dưới bầu trời trong, vệt nắng nhàn nhạt rải xuống không gian thân thuộc – nơi lũ bạn tôi đang nô đùa, cười nói rộn rã.

- *Không biết còn có thể ở bên nhau đến bao giờ...* – tôi chợt nghĩ.

Giữa những ngày ôn thi đầy áp lực, những khoảnh khắc vô tư như thế lại trở nên hiếm hoi và đáng quý đến nhường nào. Trong lòng tôi dâng lên một cảm giác khó tả: vừa bình yên, tĩnh lặng, lại vừa bồn chồn, lo lắng. Một chút tiếc nuối, một chút băng khuâng... không biết còn bao nhiêu lần được ngồi dưới tán bằng lăng này. Thư chạy ra, hỏi:

- *Nghĩ gì mà đờ đẫn vậy?*

vừa nói Thư vừa kéo tay tôi ra giữa sân chụp ảnh:

- *Chụp chung một tấm đi*”

Tôi mỉm cười nhìn vào máy ảnh, Thư khoác vai tôi vui vẻ. Tôi không biết ở tương lai liệu hai đứa chúng tôi còn có thể dành thời gian bên nhau nữa hay không, nhưng nghĩ đến việc hai chúng tôi nắm tay nhau bước vào cánh cổng Việt Đức trong bộ đồng phục in logo có ngọn đuốc màu đỏ rực thắp lên trong lòng tôi niềm khao khát mãnh liệt – thứ đã khiến tôi nhớ mãi ngay khi lần đầu tiên nhìn thấy trường, càng nghĩ, tôi lại càng muốn cùng Thư tận hưởng quãng thanh xuân cấp 3 dưới sự bao bọc và dạy dỗ của trường. Tôi quay sang Thư, giọng nói kiên định:

- *Chị Thư! Em muốn vào Việt Đức*

Thư nhìn tôi, ánh mắt sáng lên sự quyết tâm như cũng đã tìm được câu trả lời sau cuộc gọi với tôi hôm ấy.

Nắng trưa rót xuống sân trường những vệt sáng nghiêng nghiêng, vàng như mật ong. Trên sân trường vắng vẻ chỉ còn lại hai chúng tôi với tiếng lá xào xạc cùng cơn gió mát nhẹ thổi qua. Dưới gốc cây bằng lăng, chúng tôi ngồi cạnh nhau dưới ánh nắng phản chiếu sắc tím nhàn nhạt của hoa, áo hơi lấm tấm mồ hôi, tay ôm tập đề cương, ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu loang lổ trên áo từng mảng dịu dàng như cái ôm của mùa hè. Có gì đó trong nắng trưa khiến tôi rất bồi hồi, lòng lại nhẹ nhõm mang theo lời hứa thầm lặng với Thư ngồi cạnh “phải gặp nhau ở Việt Đức nhé”. Tôi ngồi đó, trong cái nắng vàng cùng làn gió nhẹ nhàng giữa sân trường rộng lớn, chợt tôi cảm thấy mình bé lại – như một đứa trẻ ôm một giấc mơ thi cử to lớn giữa mùa hè vội vã.

1.3 Ngày 07 tháng 05 năm 2024

Đồng hồ đã điểm qua lúc 0h sáng, tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ trong màn đêm tĩnh lặng, tôi ngồi trên bàn học nhìn chú mèo lười biếng cuộn tròn trong lòng mình mà chỉ ước được vô lo vô nghĩ như nó, trên máy tính là thông tin về ngôi trường Việt Đức – nguyện vọng của tôi và

Ngọc. Tôi thở dài, nhớ lại lời khuyên của cô giáo qua dòng tin nhắn "*Cô nghĩ với lực học của Thư thì con nên thi chuyên, nên cân nhắc.*", tôi đắn đo suy nghĩ. Ting! Điện thoại tôi sáng lên, trên màn hình là dòng tin nhắn của Ngọc, tôi cầm điện thoại lên trả lời rồi chấp nhận cuộc gọi, Ngọc kể cho tôi về cuộc nói chuyện của em với cô giáo vào cuối giờ, thảo nào tôi đợi mãi vẫn không thấy Ngọc ra khỏi lớp nên đã về trước, nghe Ngọc tâm sự, tôi cảm thấy như bản thân cũng đang gặp trường hợp tương tự, tôi cứ đắn đo suy nghĩ "*mình có nên chọn một nguyện vọng cao hơn không?*", nhưng nhớ lại ánh mắt của Ngọc nhìn tôi khi nói về nguyện vọng của hai đứa, tôi lại do dự, không biết có nên nói chuyện này với Ngọc hay không, tôi cũng muốn vào một ngôi trường có thể phát huy được hết thực lực của bản thân, nhưng lại có cảm giác khó tả nào đó khiến tôi không thể quyết định, vậy nên, tôi chỉ khuyên em vài câu rồi cúp máy. Tôi ngồi đó, suy nghĩ mãi trong thời gian dần trôi. Bí bách quá, tôi đi lại trong phòng mấy vòng, ánh mắt vô tình thấy lọ đựng những đồng xu nhỏ trên bàn, đầu bỗng nảy ra một ý tưởng có chút táo bạo – tôi sẽ tung đồng xu: Mặt có số thì tôi sẽ học chuyên, mặt có hình tôi sẽ vào Việt Đức.

Tôi căng thẳng ngồi xuống đất, đẩy hết những thứ lặt vặt qua một bên tạo ra một khoảng trống, tay cầm đồng xu tung lên không trung, không hiểu sao, lúc này tôi lại mong đồng xu lật mặt có hình. Leng keng! – đồng xu rơi xuống, lăn vào một góc rồi dừng hẳn – là mặt có số, tức là tôi sẽ học trường chuyên. Đáng lẽ tôi nên cảm thấy vui vẻ hơn là cảm giác có gì đó hụt hẫng trong lòng. Tôi cầm đồng xu lên, xoa xoa mặt có hình trong tay, nhận ra ngay từ đầu có lẽ tôi đã biết bản thân muốn vào đâu, chỉ là muốn chắc chắn cho lựa chọn của mình – tôi muốn vào Việt Đức, muốn tiếp tục cùng Ngọc trải qua thanh xuân đầy hoa phượng đỏ và tiếng ve kêu mỗi buổi trưa hè. Đến đây, tôi thấy lòng mình nhẹ hẳn, thoải mái ngã xuống giường, chìm vào trong giấc ngủ.

Thời gian cứ thế thăm thoát trôi qua, những buổi trưa bán trú cũng đang dần đến ngày cuối cùng. Ngồi cùng Ngọc dưới gốc cây hoa bằng lăng nở rộ, ngắm nhìn tấm ảnh chúng tôi vừa chụp chung với nhau, trong lòng tôi dâng lên cảm giác nao nao háo hức, vô thức nhìn sang Ngọc, mắt em lấp lánh hi vọng và quyết tâm, khiến tôi càng chắc chắn về lựa chọn của bản thân tối hôm ấy.

- *Chúng ta phải gặp nhau ở Việt Đức đấy nhé!* – tôi nói với Ngọc.

Tôi cứ mãi ngồi dưới gốc cây bằng lăng, nhìn bạn bè dần vào lớp, thưa thớt rồi vắng hẳn, chỉ còn lại hai đứa, tôi dựa vào vai Ngọc, tay vẫn cầm tập đề cương, nhắm mắt tận hưởng cảm giác yên bình dưới ánh nắng trưa ấm áp đang bao bọc lấy chúng tôi. Tiếng lá xào xạc trong tán cây, cơn gió nhẹ nhàng thổi qua khiến lòng tôi tĩnh lặng đến lạ thường, tưởng tượng đến cái ngày tôi cùng Ngọc trong bộ đồng phục mang logo Việt Đức, rải

bước trong sân trường đầy nắng và hoa phượng đỏ, bước vào cánh cổng thanh xuân đầy hi vọng về tương lai tươi sáng dưới sự ôm ấp và bảo vệ của mái trường Việt Đức.

Buổi sáng hôm ấy, tôi ngồi trên bàn học dưới ánh đèn hiu hắt, cặm cụi ôn lại những đề toán cơ bản mà cô đã dặn, ngày mai là ngày thi cuối trong kì thi tốt nghiệp – thi toán. Tôi cảm thấy hồi hộp và lo lắng, chỉ mong tôi có thể làm hết những câu cô đã dạy, đặc biệt là những câu nâng cao bài cuối, tay lướt qua từng công thức toán, từng dạng bài mà tôi đã thuộc lòng như nắm vững trong lòng bàn tay, tôi ngồi cặm cụi làm thêm mấy đề toán nâng cao, trong lòng háo hức về kì thi cuối cùng vào sáng mai.

10 giờ 30 tối, tôi lên giường ngủ sớm, tay với lấy điện thoại, thấy Ngọc đang online: *“Chúc em ngày mai thi tốt nhé!”* – tôi nhắn cho Ngọc.

Một lúc sau thì Ngọc trả lời tin nhắn: *“Em lo quá, dù em đã ôn rất kĩ rồi”*, tôi nhắn nhủ động viên Ngọc rồi bảo em ngủ sớm, mở bản nhạc nhẹ nhàng rồi đặt báo thức cho sáng hôm sau, tôi dần dần chìm vào giấc ngủ khi trong lòng vẫn nôn nao có chút lo lắng.

1.4 Ngày 08 tháng 06 năm 2024

Sáng hôm ấy là một buổi sáng mưa tầm tã, tôi ngồi trên ô tô với tâm trạng thấp thỏm lo âu – đã là ngày thi cuối cùng, cũng là môn tôi lo nhất. Tôi và Thư thi khác địa điểm, nên mấy hôm nay tôi không gặp chị.

Bước ra khỏi xe, ngoảnh lại nhìn bố tôi vẫy tay với lời động viên *“Con thi tốt nhé”*, tôi chào bố, xóc lại tinh thần rồi bước vào cổng trường, trời mưa ngày càng to nên tôi cố đi thật nhanh, bỗng thấy từ xa một chị học sinh của trường – có lẽ trong câu lạc bộ tình nguyện mặc áo mưa, tay cầm vội ô chạy về phía tôi - *Hôm nay thi môn cuối rồi, chúc em thi tốt nhé!* – vừa nói, chị vừa nghiêng ô che cho tôi, một mảng vai của chị đã ướt đẫm nước mưa.

- *Em cảm ơn chị!*

- *Hẹn gặp lại em ở Việt Đức nhé!*

Chị để lại tôi ở hành lang dẫn lên phòng thi, lại vội vã đi đón các bạn khác ở cổng trường, nhìn theo bóng dáng chị chạy xa dần, tôi cảm thấy lựa chọn của mình thật đúng đắn, quả thực Việt Đức không hề làm tôi thất vọng. Lời hẹn của chị càng khiến tôi quyết tâm, tiếp thêm cho tôi sự tự tin, chắc chắn bước vào cánh cửa phòng thi cũng như dần hé mở ra cánh cổng tương lai của tôi phía trước.

1.5 Ngày 27 tháng 12 năm 2024

Tùng... tùng... tùng...! Ôi giỏi ôi tôi chết mất bà con ơi, tôi sắp muộn học! Chết chết chết chết chết, mới hôm kia tôi đã đến muộn và bị ghi tên vào sổ trực không thương tiếc, hôm nay tôi mà có tên trong đó thêm một lần nữa thì xong đời mất thôi! May mà tôi đã đến rất gần trường rồi, nên việc cần làm còn lại chỉ còn là đi thẳng thêm 30m và vào trường đỗ xe. Đồng hồ chỉ 12 giờ 58 phút. May quá, lần này tôi chưa bị ghi tên. Nhưng hôm nay, lớp vào học sớm hơn 3 phút. Âm thanh đầu tiên ập vào tai tôi khi đến cửa lớp mình là những cái tên và điểm số môn Toán. Đáng mong chờ quá, để tôi nghe kĩ xem mình được bao nhiêu điểm nhé!

Tôi là Thư. Thích vẽ, nghe nhạc, xem phim, mê các trận bóng rổ, cực may khi khá nhạy bén với những con số. Và tự hào nhất là, trên tay tôi lần này vẫn đồ chói điểm số 9,5 - tuy không phải tối đa, nhưng vẫn là minh chứng tuyệt vời cho phương pháp học tập hiệu quả của chính tôi. Chứ sao, tôi cơ mà - tôi không kiêu đâu, song việc tôi không phải chật vật với Toán là sự thật.

Thoạt đầu, tôi không có chủ ý lắng nghe điểm của Ngọc và Linh. Một phần vì tôi muốn tận hưởng niềm vui này thêm một chút, một phần vì tôi hơi lười để hỏi lại điểm của Ngọc và Linh - tất nhiên là tôi muốn nghe cô đọc trực tiếp để tự biết chính xác các con số, nhưng lúc đó tôi vẫn còn đang trên đường đi học - song, phần lớn là do tôi đặt kì vọng khá cao ở điểm số của hai bạn. Ngọc vốn chơi thân với tôi từ những năm cấp II, và tôi biết, tuy Ngọc không giỏi lắm trong việc học các môn tự nhiên, nhưng ý thức cố gắng của bạn gần như luôn thành công đưa bạn tiến lên với một số điểm có-thể-là-khá-ổn. Còn Khánh Linh, tôi phải công nhận rằng, học lực của bạn tốt và còn tương đối ổn định, nhờ có sự cẩn trọng và nghiêm túc đáng ngưỡng mộ.

Đây là cảm nhận riêng của tôi về Ngọc và Linh - ờ, và tôi còn kì vọng là hét ra hai bạn phải được 8 điểm, cho đến khi Thanh nói nhỏ cho tôi về 5 bạn nhận điểm dưới 6 của lớp...

Tôi gần như trợn tròn cả hai mắt khi nghe Thanh điểm hết tên. Không phải vì buồn. Cũng không phải vì thất vọng. Mà là sốc và bất ngờ.

Về tới nhà, sau khi giải quyết hết mớ bài tập ngổn ngang, tôi ngay lập tức nhắn tin cho Khánh Ngọc. Mặc dù tôi tin là lần sau bạn sẽ làm tốt hơn, nhưng nằm trong ban cán sự lớp, lại học được môn Toán, tôi vẫn thấy việc nhắn để động viên bạn mình là một điều cần thiết. Biết Ngọc đang buồn và sốc, tôi cũng chỉ nhắn ngắn gọn một câu. Điều tôi bất ngờ là Ngọc chỉ thả tim và không nhắn gì thêm. Mà thôi, bạn bè lâu lắm không nhắn tin, tự dưng lại nói về điểm số thì ai mà chẳng khó nói nên lời như

thế. Đành chờ Ngọc sẵn sàng thì mình giúp đỡ bạn vậy. Thật tâm, tôi tin tưởng và hi vọng bạn sẽ đạt điểm tốt.

Nhưng, nghĩ kĩ lại thì, bình thường, Ngọc mà đã xác định được mục tiêu thì làm gì có chuyện điểm bạn lại như thế! Tình huống này, giống hết như tình huống Ngọc gặp phải hồi năm lớp 8. Việc Ngọc điểm kém - một cách nói khác của việc bạn học bài chưa chu đáo, cẩn thận, nó chỉ xảy ra khi Ngọc chưa tìm được mục tiêu phấn đấu mà thôi. Tôi thở dài. Ừ, chắc chắn là như vậy rồi. Đã vậy thì, tôi sẽ cố gắng để trở thành người giúp được bạn vượt qua giai đoạn này. Nhưng bằng cách nào? Lần nhấn tin gần đây nhất của hai đứa tôi - bỏ qua tin nhắn vừa nãy, thì đã là cách đây 1 tuần, sau khi Ngọc qua nhà tôi đưa một hộp bánh hôm Giáng sinh - cũng khá là lâu rồi.

Tôi tắt màn hình điện thoại, rồi nằm bẹp xuống giường, hai tay đặt sau gáy. Tôi biết Ngọc, biết cả cái cách bạn ấy thường im lặng mỗi khi cảm thấy lạc lõng. Tôi cũng hiểu rằng, nếu đợi bạn ấy chủ động nhắn tin lại - có khi, đợi hoài chẳng thấy đâu. Nhưng càng nghĩ, tôi càng thấy, nhắn tin ngay thì gượng gạo quá, dễ khiến cả hai đứa đều không biết phải nói gì, dù chần chừ mãi cũng không phải cách.

Bây giờ là 23 giờ đêm, phải làm sao để mình nói chuyện thân thiết lại với Ngọc, vừa đủ để không khiến bạn khó xử, mà vẫn khiến bạn cảm thấy được sẻ chia? Tôi cứ day dứt mãi với câu hỏi ấy. Chúng tôi đâu có giận nhau, nhưng lại chẳng chia sẻ gì. Càng nghĩ, tôi càng không biết bắt đầu từ đâu.

Nhắn tin ít, mà số lần gặp mặt, nói chuyện trực tiếp thì cũng chẳng nhiều. Đã lâu rồi tôi không ghé qua nhà Ngọc để chờ bạn đi chung. Nhà tôi khá xa trường, tôi lại hay ngủ quá giấc trưa. Mà Ngọc thì không thế. Dù chỉ mất tầm năm phút để đến trường mỗi ngày, bạn luôn dậy và đi học sớm. Chờ tôi có lẽ rất mất công. Lâu lâu, tôi cũng thấy thiếu khi vắng lời Ngọc cảm râm vì tới muộn. Nhưng suy cho cùng, tôi thấy mình vẫn nên đi riêng. Ít ra thì không nên để bạn trễ vì mình - làm được như vậy may ra cũng có thể gọi là trưởng thành hơn năm ngoái tí chút. Thành thật mà nói, đến bây giờ nghĩ lại, tôi tiếc hùi hụi cho quãng thời gian mà chúng tôi đáng ra sẽ được gặp mặt, trò chuyện, nhưng chỉ vì cái thói dậy muộn của tôi mà “tan thành mây khói”.

Tôi đang bận rộn đến nghẹt thở. Mấy hôm nay, bài vở dồn dập. Đầu tôi lúc nào cũng quay như chong chóng giữa các mốc deadline. Vì, tôi quản lí thời gian chưa đủ tốt, ngày nào tôi cũng đi ngủ giữa bộn bề công việc. Nhưng giữa guồng quay ấy, hình ảnh Ngọc ngồi thần thờ với cuốn vở Toán trống trơn, rồi cái tin nhắn trong đoạn chat, cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi mãi. Giá như tôi có thể làm gì đó giúp bạn. Nhưng làm gì, và làm thế nào, thì vẫn là một câu hỏi chưa có lời giải.

Có lẽ, tôi cần tự mình tạo ra một thời điểm. Tôi mong mình sẽ đủ tỉnh tể, đủ kiên nhẫn – để không bỏ lỡ một người bạn từng rất thân.

Nhưng, pha này khó cứu rồi. Tôi đang quá bận. đành phải tin vào một cơ hội xuất hiện đúng thời điểm vậy.

Và cái cơ hội ấy - rất may cho tôi - đã đến sớm.

Chương 2

NĂM 2025

2.1 Ngày 07 tháng 01 năm 2025

Sau kì kiểm tra, cô giáo chủ nhiệm lớp tôi dự định cho phép lớp triển khai các nhóm học tập để cùng nhau tiến bộ. Số lượng thành viên mỗi nhóm từ khoảng 3-5 người, không giới hạn số nhóm tham gia. Một buổi chiều ngay trong tuần ấy, sau giờ tan học, khi tôi đang nhét vội cuốn tập vào cặp, Thanh - bạn cùng bàn, kéo nhẹ tay áo tôi và nói nhỏ:

- *Thư ơi, hay tụi mình học nhóm đi! Điểm chác của tôi hơi bết bát ở môn Toán đó, tôi cần bà giúp!*

Tôi ngẩng lên, phân vân một lúc. Thanh nói tiếp, như đọc được dự định và suy nghĩ của tôi:

- *Nếu là về Ngọc, thì ổn cả thôi. Sáng mai tôi sẽ nhắn tin thuyết phục Ngọc giùm bà. Ngọc học Địa cũng tốt, mà tôi đang yếu môn đấy. Tôi cũng kéo luôn Khánh Linh vào nhóm học rồi. Linh sẽ giúp mình môn Văn, mà có Linh, chắc là Ngọc cũng bớt ngại. Môn Lí của bà, tôi giúp được. Bà đồng ý không?*

Nghe đến đây, tôi chỉ biết há hốc miệng và gật đầu lia lịa. Sao Thanh lại biết chuyện tôi đang tìm cơ hội kết nối lại với Ngọc? Mà thôi, cũng có thể do tình cờ cả. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Thêm cơ hội để phát triển năng lực học, lại còn có lý do để bắt đầu nói chuyện nhiều hơn với bạn mình - vậy đã là quá đủ.

2.2 Ngày 13 tháng 01 năm 2025

8 giờ 59 phút sáng thứ hai. Tôi bật dậy khỏi giường, hốt hoảng nhớ ra lịch học nhóm. Gần như ngay lập tức, tôi thấy đường link Google meet mà Thanh gửi. Tôi mau chóng nhắn các bạn rằng mình sẽ vào muộn năm phút, rồi vội vàng vệ sinh cá nhân, bật laptop và ngồi nghiêm chỉnh học. Linh mở lời trước:

- *Nay mình học môn gì trước?*

Cả nhóm im lặng vài giây, có lẽ ai cũng đang nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu. May thay, Thư từ tốn đáp:

- *Chiều nay có Địa, Anh, Tin và Toán đấy. Mình chỉ học chung có hai tiếng sáng nay, nên chỉ học được tối đa 2 môn thôi. Tôi nghĩ nên chọn Toán để học tập trung vì các môn kia hình như điểm tụi mình đều ổn. Địa thì mọi người cứ giải lại bài biểu đồ đi, rồi phần nào mọi người chưa hiểu thì hỏi Ngọc sau nhé!*

Thanh nhanh nhẩu gật đầu:

- *Chốt luôn!*

Vậy là buổi học nhóm bắt đầu bằng một bài hình đơn giản. Bắt đầu

từ tập đề trong quyển sách tham khảo Linh tìm được, chúng tôi thử làm rồi đối chiếu kết quả với nhau, sau đó được Thư chốt lại những lỗi sai phổ biến và kiến thức cần nhớ. Thư nói ngắn gọn, súc tích, dễ hiểu. Tôi nhìn Thư phân tích mà trong lòng vừa nể vừa mắc cỡ. Cùng một đề, Thư chỉ cần nghe qua qua bài giải của tôi mà đã chỉ ra được ngay hai lỗi sai. Mà bạn ấy chẳng làm tôi khó xử, chỉ nhẹ nhàng bảo:

- *Mấy cái kiểu bày như vậy mình dễ “dính” lắm. Phần này để lần sau chị ôn thêm cho em nhé.*

Tôi chỉ “ừ” khe khẽ, trong lòng ấm lên một chút vì được quan tâm. Linh thì chăm chú chép lại lời Thư, thỉnh thoảng còn gật gù: - *Thư giảng dễ hiểu ghê. Không biết có phải do bà học giỏi quá không, hay là do mình dốt.*

Cả nhóm phá lên cười. Thanh vội nói:

- *Do kiến thức, kinh nghiệm, và trải nghiệm của người ta cả. Sau này Thư mà đi dạy, chắc chẳng trò nào nở ngủ đâu!*

Thư giả bộ nghiêm mặt:

- *Các trò tỉnh được, xong thi thì đổ hết trường cao, rồi tặng cô giáo Thư vài căn villa bạc tỷ vì công dạy dỗ là được rồi, tôi cần gì nhiều! Lúc đấy tôi giàu rồi, tất cả đều không quan trọng!*

Tiếng cười tiếp tục vang lên. Không khí giờ học nhóm vì những câu nói đùa và tiếng giấy bút lật giở mà trở nên vui vẻ hơn nhiều. Buổi học nhóm không chỉ là việc giải bài, mà là từng khoảnh khắc sẻ chia, cùng sai, cùng sửa, cùng hiểu ra. Có lẽ, chính những lúc như thế này, chúng tôi đang học được nhiều hơn cả việc tìm ra đáp án đúng. Chúng tôi sắp xếp sách vở, nói vài câu tạm biệt, và lần đầu tiên sau một thời gian dài, tôi thấy khoảng cách giữa mình với Thư - và cả Linh, Thanh - gần hơn một chút.

Sau khi kết thúc, tôi tắt máy tính, lòng nhẹ nhõm sau một buổi học nhóm hiệu quả. Quan trọng hơn, nhìn Ngọc cười vui như thế, tôi cũng thấy nhẹ lòng.

Tôi biết, sự thay đổi không thể đến với cả bốn người sau một buổi học. Và tất nhiên, tình bạn giữa Ngọc và tôi không thể trở lại như cũ chỉ trong một sáng, như hôm nay. Nhưng, tôi tin, rồi mọi chuyện sẽ ổn.

Tôi với tay lên kệ sách, mở cuốn đề Văn tham khảo. Thật tình mà nói, tôi vẫn sợ cái đề "*Phân tích nội dung, nghệ thuật bài Ván nguyệt II của Hồ Xuân Hương*". Hôm qua, tôi tra một đồng bài mẫu, mà vẫn chưa chốt được ý chính cuối cùng. Tôi thở dài, ghi đề và chép lại thơ vào nháp, rồi để đó. Vì tôi có biết làm gì tiếp theo đâu. Thôi, lát nữa phải dốc hết sức, nghĩ kỹ hơn, rồi đến bàn thêm với Linh vậy.

Nhưng đó là chuyện của lúc sau. Còn bây giờ, tôi phải nghỉ ngơi đã.

2.3 Ngày 07 tháng 03 năm 2025

Thời gian trôi thật nhanh. Thoáng chốc, kì thi thứ ba trong năm học đã đến. Trường Việt Đức trong những ngày này trở nên khác lạ. Ai ai cũng bận rộn hơn. Thế chỗ cho tiếng cười nói rôm rả mỗi giờ ra chơi đang dần thưa hơn khi ngày thi cận kề là những bước chân vội vã, những tập đề cương Văn chỉ chít màu mực - có đỏ, có xanh, những tờ giấy tổng hợp công thức và vài phương trình toán còn chưa giải.

Ngoài trời lạnh se sắt. Tôi nhắm nháp từng ngụm cacao ấm nóng trong bình giữ nhiệt mà Thư đưa cho lúc đầu giờ, rồi tiếp tục làm nốt đề mình

hoạ cuối cùng. Linh ngồi ngay đằng sau - chúng tôi không còn là bạn cùng bàn nữa, vì lớp đổi chỗ theo tháng - miệng lẩm nhẩm từng bước giải, thỉnh thoảng lại nói khẽ: “Ôi thôi xong!” khi nhận ra lỗi sai và cầm cúi sửa lại. Thanh - ngồi cách tôi hai bàn, gần cửa sổ - chăm chú viết đều đều, dù thỉnh thoảng còn nhăn mặt trước vài câu lắt léo. Thư vẫn ngồi ở vị trí bàn cuối - nơi ít bị cô giáo chú ý nhất, nhưng kể cả cô có gọi, Thư cũng chẳng bao giờ sợ. Đề mình hoạ lần này, Thư đã làm xong từ hôm qua, chỉ chờ ngày mai chữa lại nếu chúng tôi chưa hiểu.

Sự chăm chú ấy của các bạn khiến tôi bỗng nhớ lại những buổi học nhóm thật vui - tiếng Thư giảng bài thật rõ, vài câu đùa của Thanh, câu “Thôi học đi!” của Linh, còn tôi thì cũng không biết từ lúc nào đã thôi cảm thấy lạc lõng mà vô tư bật cười suốt buổi học.

Tôi chỉnh lại khăn len. Cacao đã dần nguội. Nhưng không sao. Tôi vẫn cảm nhận được sự ấm áp đang lan toả - không chỉ từ ngum cacao ngọt dịu, mà còn từ sự quan tâm lặng lẽ nhưng chân thành mà Thư dành cho tôi. Bất chợt, tôi nhận ra: Những ngày lạnh đầu năm, cận kề kỳ thi, thật ra cũng đẹp và đáng nhớ. Không chỉ bởi vì chúng tôi đã học hành nghiêm túc ra trò vì tương lai, mà còn vì đã kịp cùng nhau lớn thêm một chút.

Tôi cúi xuống, giải nốt câu cuối cùng trong đề. Ngày kia, chúng tôi sẽ thi. Và, cả bốn đứa, đều đã sẵn sàng.

Chương 3

VIỆT ĐỨC TRONG TÔI LÀ KHOẢNG TRỜI RỰC RỠ

Kỳ thi giữa học kỳ II đã khép lại, và tôi có thể bật mí cho các bạn rằng, cả bốn cô bạn đều đạt được điểm cao ngoài mong đợi - một cái kết thật đẹp cho quãng thời gian ôn tập vất vả. Nhưng bạn ơi, câu chuyện của họ không chỉ xoay quanh sách vở, bài tập hay những lời thì thầm mỗi giờ ra chơi đâu. Còn một bí mật nhỏ nữa, một câu chuyện bắt đầu từ những ngày cận kề Giáng sinh, ngay cả trước khi nhóm học ra đời.

Linh và Thanh quen nhau ở lớp học thêm. Ban đầu chỉ là hai bạn ngồi gần nhau, thỉnh thoảng trao đổi vài câu, rồi không biết từ bao giờ đã thân thiết. Mỗi tối, sau giờ học thêm, hai bạn lại cùng đi bộ một đoạn ra đến chỗ để xe. Cũng từ dạo ấy, Thanh bắt đầu được Linh cho biết về điều mà Ngọc từng kể - chuyện giữa Thư và Ngọc. Hai người bạn từng thân nhau, đi chung với nhau như hình với bóng, mà giờ lại ít nói chuyện hẳn đi. Khoảng cách ấy, nếu cứ chờ một người lên tiếng trước, rồi chẳng ai mở lời cả thì chẳng phải sẽ xa hơn sao?

Thanh và Linh tiếc hùi hụi cho tình bạn đó. Thế là, hai đứa nghĩ ra một kế hoạch. Một điều gì đó nho nhỏ, âm áp - không chắc chắn sẽ thành công, nhưng đáng để thử.

Chiều 22, Linh nhắn cho Thanh: *“Thanh ơi. Ngày kia Noel, tôi tính rủ Ngọc đi chơi cho vui. Hôm đó bà muốn đi cùng tụi tôi không?”*

Thanh đọc xong, ngẫm vài giây rồi nhắn lại: *“Tôi cũng đang định rủ Thư đi chơi hôm 24 nè. Hay là thế này đi: Tôi hẹn Thư, bà hẹn Ngọc. Cùng đi lúc 8 rưỡi tối. Cùng địa điểm luôn. Để hai bạn gặp mặt nhau rồi nói chuyện trực tiếp ngay trong hôm Giáng sinh cũng hay.”*

Linh thả một lần mười trái tim vào tin nhắn. Chừng đó là đủ để Thanh biết Linh đồng ý.

Tối 24, Ngọc tới quán cà phê núp hẻm như đã hẹn. Linh đã tới từ trước, ngồi cạnh cửa sổ ở tầng 1. Ngọc hơi ngạc nhiên vì chiếc bàn có bốn ghế, nhưng chỉ đơn giản cho rằng, ấy là một sự tình cờ.

Chợt, Ngọc thấy một bóng người với chiếc áo len đỏ lướt qua khung cửa. Nó nhớ lại - Thư có một cái áo y hệt. Nhưng người bước vào lại là Thanh. Bạn bước nhanh tới bàn:

- *Giáng sinh vui vẻ nhé các bạn yêu! - Thư đâu?* – Linh hỏi nhỏ.
- *Bạn ấy đi học thêm tối nay rồi* – Thanh đáp khẽ.
- *Học bù, mới nhắn tôi lúc chiều. Tiếc thật đấy...*

Thiếu một người, buổi gặp gỡ vẫn diễn ra nhẹ nhàng. Ba cô gái cùng nhau nói chuyện học hành, kể vài chuyện cũ, thì thoảng cười bật ra giữa những tiếng nhạc. Nhưng rõ ràng, nếu có thêm một nụ cười nữa thì bầu không khí đã trọn vẹn hơn rất nhiều.

Trước lúc ra về, Linh bất ngờ dúm vào tay Ngọc một chiếc hộp giấy kraft thất nơ:

- *Tôi với Thanh góp tiền mua chung. Thư thích ăn bánh này phải không?*

Hôm nọ, lúc tính tiền, bà nhìn nó hoài luôn đó. Tụi tôi biết hai bà ít nói chuyện với nhau cũng lâu rồi, nhưng mà tụi tôi tin, chỉ cần một người chịu mở lời, hai bà sẽ lại thân thiết như trước thôi. À mà tiền bánh khỏi lo. Cho tụi tôi quyết giấy kiểm tra của bà trong ba tháng là đủ nhá!"

Ngọc mỉm cười cầm chiếc hộp, kẹp vào đó một mảnh giấy nhỏ ghi: "*Merry Christmas!*" với dòng ghi chú: "*Thanh và Linh mua, và công em ship không lấy tiền.*" rồi mang qua cho Thư.

Vài giờ sau, Thư hí hửng đăng hình chiếc bánh lên Instagram. Một chiếc tart hoa quả bình thường, nhưng đối với Ngọc, với Thư, lại là một sự bất ngờ không đoán trước.

Trừ Linh, Thanh, tôi và bạn, ai mà biết được đằng sau cái tình cờ ấy lại là cả một kế hoạch?

Ngày 06 tháng 07 năm 2024:

"Con gái tôi òa khóc vui sướng, con bé đã đỗ vào trường với 43 điểm, tôi nhìn nó mà lòng nhẹ nhõm cùng với niềm tự hào khó tả, quay sang nhìn bố nó đã rưng rưng xúc động. Nhìn đứa con gái nhỏ của tôi nay đã trưởng thành, tự mình nỗ lực đạt được mục tiêu khiến tôi thật hạnh phúc."

*"TUỔI TRẺ LÀ NHỮNG THÁNG NGÀY MÀ
TA KHÔNG NGỪNG ĐI TÌM CHÍNH MÌNH"*

-TÁC GIẢ-

